УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 66. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, THURSDAY, APRIL 10, 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, ЧЕТВЕР, 10-го КВІТНЯ 1969 No. 66. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 9 квітня 1969

В АМЕРИЦІ

ВИДАВЕЦЬ ДАВНІШИХ ТВОРІВ АЙЗЕНГАВЕРА Семоел Вон повідомив аж тепер, що покійний колишній президент писав новий свій твір, з якого мав вже готових коло 20,000 слів, і який припинив писати аж 23-го лютого ц. р., коли занедужав на обструкцію свого серця, з якої вже не вилікувався і помер 28 березня. Новий твір — це немов продовження тої книжки, що появилася була минулого року, яка була автобіографією і називалася „Ет из". Нову книжку Айзенгавер диктував містерові Вонові та редакторові Кевінові МекКеннові. Айзенгавер із завзяттям працював над цією книжкою, що мала дати його рефлексії про Атлантійський Союз та про потребу ближчої й соціяльної і політичної співпраці в теперішньому світі.

КОМІТЕТ ПУБЛІЧНИХ СПРАВ перестерігає американський нарід, що дебати про протиракетну зброю, так звану „Сейфґард", можуть так поділити публічну опінію, як це сталося в справі війни у В'єтнамі. Цей Комітет — це непартійна організація, яка дбає про те, щоб скріпити вільні товариства, які повинні дебатувати про систему далекосяжних керованих ракет, не порушуючи політичних справ і не вирішуючи, чи оборона „Сейфґард" потрібна, чи ні, бо цю справу мають вирішити ті, що знають оборонні таємниці ворога і спроможності ЗСА. В дебатах про ці ракети побічні справи висуваться на перше місце.

СПІКЕР ПАЛАТИ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ Джан МекКормек склав окрему заяву про те, що Уряд президента Ніксона не прислав досі законопроєктів, над якими могла б працювати Палата. МекКормек заявив, що він не критикує Президента, але пригадав, що президент Джансон краще підготовляв свої законопроєкти та висилав їх до Конґресу. Не маючи урядової програми, нарікає спікер Палати, конґресові демократичні провідники не можуть виготовити плянів праці. Свою заяву закінчив МекКормек просьбою, щоб Уряд якнайскорше прислав Конґресові нові законопроєкти, бо вже скінчився період вичікування.

РОСІЙСЬКИЙ ЧЕЛІСТ ВСЕВОЛОД ЛЄЖНЬОВ, який 25-го березня вибрав був в Ню Йорку свободу та не вернувся до Москви з Державною Симфонічною Оркестрою, заанґажований до Симфонічної Оркестри в Ст. Луїсі в Мізурі. Імпресаріо Сол Юрок заявив, що оце вперше трапилося, що росіянин вибрав свободу, покинувши ту мистецьку одиницю, з якою прибув до ЗСА. Державний Департамент поінформував Лєжньова, що Симфонічна Оркестра в Ст. Луїсі потребує челіста. 8-го квітня Лєжньов вже почав репетиції з оркестрою. Його контракт кінчається в липні цього року.

ЧІЛІЙСЬКИЙ ПОЕТ 64-РІЧНИЙ ПАБЛЬО НЕРУДА схвалює те, що Перу сконфіскувало американську фірму Інтернешенел Петролеум Компані та закликає чілійський уряд, щоб соціялізував американські копальні міді та вигнав американських капіталістів. Неруда популярний поет між еспаномовним населенням в країнах Латинської Америки. Він твердить, що найбільша небезпека Латинській Америці грозить від ЗСА. І ця небезпека, каже Неруда, не скінчиться за його життя. Між творами Неруди є політична поема „Ля Юнайтед Фрут Компані", в якій поет пише, що „Єгова розпарцелював землю між інкорпорацію Кока Кола, Анаконду, Форд Моторс та інші фірми".

У СВІТІ

У МОСКВІ ПЕРЕБУВАЄ ТЕПЕР РУМУНСЬКИЙ МІНІСТЕР закордонних справ Корнелію Манеску задля продовження 20-тирічного совєтсько - румунського союзу приязни. Але московська „Правда" використала приїзд Манеску для посередньої атаки проти Румунії. „Правда" підкреслила ще раз доктрину Брежнєва про „міжнародний обов'язок соціялістичних країн зробити все, що в їх змозі, щоб відсунути загрозу й запевнити поступ соціялізму" в країні, якій ніби погрожувала „контрреволюція". „Правда" таврувала теж у статті якогось д-ра Едварда Баграмова „шовіністичний" підхід комунокитайської політики. Румунія спротивилась доктрині Брежнєва та вислала привітальну депешу на конґрес китайської комуністичної партії в Пейпінґу.

НА ТРАФАЛЬҐАР - СКВЕРІ В ЛОНДОНІ ВІДБУЛАСЯ в минулий понеділок велика демонстрація, формально під фірмою „кампанії за атомове роззброєння", фактично стараннями комуністів з антиамериканськими гаслами. Промовляла між іншими — заступниця голови делеґації В'єтконґу на Паризькій конференції про В'єтнам, Нґуєн Ті Бінь, яка закидала президентові Ніксонові, що він „посилив війну у В'єтнамі".

АРАБСЬКІ ТЕРОРИСТИ ОБСТРІЛЯЛИ в минулий понеділок ракетами ізраїльський порт Елят над затокою Акаби. Обстрілювання велося з йорданського міста Акаба, положеного навпроти Еляту. Ізраїльський комунікат говорив тільки про поранення 13-ох осіб та шкоди, нанесені будинкам і автомобілям.

АҐЕНТИ ВІЛЬНОГО КИТАЮ ПЕРЕВОДЯТЬ разураз акти саботажу й наскоки на військові об'єкти й ґарнізони на китайському суходолі, що знаходиться під владою комуністів. У зв'язку з 10-им конґресом націоналістичної китайської партії Куомінтанґ на Тайвані (Формозі) переведено низку таких партизанських рейдів в Тибеті, ва в провінціях Юнану й Квантунґу. Вільна китайська преса на Тайвані розписується про ті акти й подає число вбитих комуно - китайських вояків.

ГРЕЦЬКИЙ УРЯД ПОРУЧИВ всім часописам присвячувати щотижня одну сторінку для передруку творів сучасної грецької літератури. Зокрема вказано на можливість робити передруки з державної антології модерної літератури, де надруковано 124 оповідання 86-ох авторів, без уваги на їхнє ідеологічно - політичне обличчя. Між тими авторами є також 9 комуністів і 9 „лівих".

ДО ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ В НЮ ЙОРКУ ПРИБУВ знову лідер анґільців Роналд Вебстер із скаргою на британського репрезентанта в Анґіллі Антоні Лі, який буцімто порушив підписану тиждень тому угоду між анґільцями й Британією. До підписання тієї угоди довів британський амбасадор в Об'єднаних Націях лорд Карадон. Роналд Вебстер просив тепер лорда Карадона, щоб він удруге прибув до Анґілли і щоб він поручив британському урядові відкликати Антоні Лі та прислати когось більш тактовного і краще ознайомленого з проблемою островів на Карібському морі.

Уряд призначив $200 мільйонів на відбудову, знищених під час заворушень міст

Вашинґтон. — Президент Ніксон призначив фонди на це, щоб відбудувати ті частини 20-ох міст, які були понищені під час вуличних заворушень в попередніх роках. $ 200 мільйонів мають взяти з фондів, які Конґрес минулого року схвалив на різні міські проєкти. Президент сказав в окремій заяві, що вже місяці, а то й роки, минули, як у вуличних заворушеннях були понищені частини деяких міст, але й досі не відбудовано знищених домів і крамниць. Це свідчить про безсилля Уряду. Республіканський Уряд хоче відбудувати ті 20 міст, що ще й досі мають сліди минулорічних заворушень. Ці міста — це Акрон, Балтімор, Бостон, Чикаґо, Дітройт, Кенсас Сіті, Лос Анджелес, Луїсвілл, Мемфіс, Нешвілл, Нюарк, Ню Гевен, Ню Йорк, Питсбурґ, Провіденс, Рочестер, Темпа, Вашинґтон і Вілмінґтон.

Ніксонів дорадник заявляє, що Уряд плянує ступнево поборювати інфляцію

Вашинґтон. — Член Ради Економічних Дорадників Президента Герберт Стейн заявив, що Уряд президента Ніксона хоче ступнево поборювати інфляцію та ступнево зменшувати темп економічного збільшення в цій країні. Одним із засобів до цього було збільшення дисконта Федеральною Резервовою Радою, що, на думку Стейна, це було тільки „психологічним жестом", а дійсним кроком до сповільнення економічного росту. Г. Стейн не гадає, що зарядження Резервової Ради не йшло задалеко, як дехто думає. Він заповідає дальші кроки в тому напрямі, щоб сповільнити збільшення економіки. Стейн висловив свої думки на зборах Товариства Промислових Хеміків в готелі Медісон. Він говорив, що Уряд плянує такі заходи для сповільнення інфляції, які не потрясли б економікою, але які діяли б напевно і спинили б збільшування цін. Уряд плянує зменшити свої видатки. Він дбає про це, щоб не спричинити економічної рецесії, зашвидко поборюючи інфляцію.

Помер пацієнт, якому перещепили штучне й людське серце

Гюстон, Тексас. — 8-го квітня помер 47-річний Гескаля Карп, перша людина в світі, якій 4-го квітня д-р Дентон А. Кулі перещепив був штучне серце. З цим серцем Карп жив 63 години, коли ж до диспозиції було людське серце, то д-р Кулі 7-го квітня перещепив був йому людське серце 40-річної жінки з Массачусетс. Спочатку пацієнт почувався дуже добре і вже навіть сідів на ліжку, але 36 годин після того, як йому вийняли механічне серце та перещепили людське, Карп помер на запалення та на недугу однієї нирки. Лікарі гадають, що його організм не хотів прийняти чужого тіла, і тому він помер. У зв'язку з цим новим перещіпленням серця ведеться слідство проти д-ра Кулі, який порушив урядові зарядження, переводячи операцію Карпа. Д-р Кулі заявляє, що він не мав часу на жодні консультації, бо його пацієнт був би помер в п'ятницю, коли б йому не перещеплено штучного серця. Це спір за те, хто винайшов і випродукував те штучне серце, що ним користувався д-р Кулі. Д-р Майкел Е. Де Бейкі заявляє, що він є автором штучного серця, д-р Кулі це заперечує.

Газети концерну „Копли Нюзпейперс" про 25-ліття АБН

Джуліет, Ілл. — Щоденник „Джуліет Геральд Ньюз" із 24 березня та інші газети пресового концерну „Копли" помістили вістку власного кореспондента із Вашинґтону Думітру Даніелпол-я під наг. „Відновлений націоналізм може розчавити Кремль". У вістці розповідається, як у 1943 р. поблизу Житомиру в Україні відбулись організаційні збори представників різних поросійських, обдурених совєтською Москвою, народів у ССР, на яких постав Антибольшевицький Бльок Народів. На пресконференції АБН в готелі „Майфлавер" мґр Слава Стецько, головний редактор різномовних видань АБН, інформувала про відродження національних рухів у СССР. Щоденник пригадує читачам, що хоча висновки п-ні Слави Стецько про силу націоналізму в різних країнах СССР є, може, дуже оптимістичні, всеж із історії відомо, що гробівниками всіх дотеперішніх імперій був націоналізм. „Історія може повторитися з СССР, де вже помітні розколини".

Проф. Боцюрків очолив совєтознавчі студії в Карлтонському університеті в Оттаві

Оттава. — Д-р Богдан Боцюрків, який від 1956 р. викладав політичні науки в Альбертському Університеті, переїде до Оттави в липні ц. р. на пост професора політичних наук та голову Комітету совєтознавчих та східньо-европейських студій у Карлтонському університеті. Створений в 1963 р., згаданий Комітет кермує програмою совєтознавчих і східньо - европейських студій, влаштовує конференції, публічні доповіді, вечірні курси в цій ділянці та проводить академічний обмін між Карлтоном та університетами в СССР та Сх. Европі. Плянується введення маґістерських студій в цій ділянці та перетворення в майбутньому Комітету на Інститут совєтознавчих та сх. европейських студій.

Проф. Боцюрків студіював на університетах Франкфуртському, Манітобському й Чикаґському та має ступені маґістра й доктора політич. наук. Спеціялізуючись в совєтознавстві, проф. Боцюрків опублікував низку праць з різних ділянок совєтської політичної системи та, зокрема, на теми релігії та церковної політики в СССР. Є членом низки міжнародніх, канадійських та українських наукових товариств, б. головою Канадійської Асоціяції Славістів, основником та б. головою Міжуніверситетського Комітету для дослідів над канадійськими слов'янами, членом управи Канадійської Асоціяції Політичних Наук, дійсним членом НТШ та головою едмонтонського Осередку НТШ.

Король Йорданії Гуссейн конферує з Ніксоном про Близький Схід

Вашинґтон. — Йорданський король Гуссейн був у минулий вівторок 8 квітня у Білому Домі на півторигодинній нараді з президентом Ніксоном, після чого ті наради продовжувались за т. зв. діловим обідом. Президент Ніксон зустрів йорданського короля з усіма парадами, передбаченими для привітання закордонних голів держав. У короткій привітальній промові Президент прославляв Гуссейна за його „відвагу, мудрість і поміркованість", які він виявив у своїх дотеперішніх пошуканках миру між Ізраїлем та арабськими державами. За пресовими твердженнями, Гуссейн старається дістати підтримку Америки для своєї вимоги, щоби Ізраїль повернув Йорданії колишню її східню частину Єрусалиму. ЗСА стоять на становищі, що Єрусалим повинен бути об'єднаний і що його можуть адмініструвати ізраїльці, але Йорданія мусить мати голос у культурно - економічних справах того міста. Ніяких подробиць розмов Президента з Гуссейном не подано. Ситуація Гуссейна дуже складна й трудна, бо на території Йорданії живуть сотні тисяч колишніх арабських втікачів з Палестини, страшенне вороже наставлених проти Ізраїлю, і з-поміж них рекрутуються саботажно-терористичні організації арабів, які діють проти Ізраїлю. Йорданські державні власті просто не мають сили ані змоги заборонити й контролювати ту діяльність, без спровокування державного перевороту проти режиму й самої монархії. З Вашинґтону Гуссейн поїде до Тампи на Флориді приглянутись тамошнім маневрам американської Армії. Одночасно у Ню Йорку, в совєтській амбасаді при ОН, відбулася друга зчерги нарада амбасадорів „чотирьох великих" над справою замирення на Близькому Сході. Хоча британський амбасадор лорд Карадон заявив, що „зроблено деякий поступ", проте газетні коментатори вважають, що шанси замирення радше погіршились, як зросли, бо арабські держави рішуче відкидають вимогу Ізраїлю признати йому, Ізраїлеві, кращі кордони, та пов'язують справу признання Ізраїлеві права користуватись Суезьким каналом і Тиранською протокою від полагодження проблеми арабських втікачів.

У Чехо-Словаччині поведено репресії проти відважної преси

Прага. — Президія компартії ЧССР прийняла постанову „притягати до дисциплінарної відповідальности" тих журналістів і редакторів, які пишуть статті несумісні з партійною лінією. Водночас зразу же поведено репресії проти різних часописів та персонально проти різних чеських редакторів і журналістів. Поведено дисциплінарне слідство проти редакторів органу професійних спілок „Праце", молодіжного „Млада Фронте" та кількох тижневиків, між ними „Квети" і „Млада Свет". Трьом членам редакції „Репортера", органу спілки чеських журналістів, грозить виключення з партії з прикрими наслідками для їх професійної праці. Заборонено видавати далі „Лісти", широко поширений орган спілки чеських письменників. Дямісіоновано буцім-то на його власну просьбу головного цензора Юзефа Вохнута та призначено на його місце Юзефа Гавліна, який має опінію прихильника пресової цензури. У Празі поширилась вістка, що репресії грозять тим журналістам і письменникам, які безпосередньо після минулорічної совєтської інвазії до Чехо-Словаччини виїхали за кордон. На 17 квітня ц. р. скликано повний Центральний Комітет компартії ЧССР, на якому мабуть, будуть прийняті дальші постанови проти „антисовєтських і антисоціялістичних" сил в країні.

Москва хоче лише контролювати інші держави

Женева. — На Женевській конференції роззброєння виринула знову справа контролі зброєння. Речник ЗСА Адріян Фішер заявив, що ЗСА погоджуються, щоб Міжнародна Агенція Атомової Енерґії переводила контролю щодо продукції ядрових матеріялів, якщо буде порозуміння, щоб цю продукцію обмежити до докладно визначених меж. Совєтський представник Алексєй Рощін заявив, що совєтський уряд „обміркує" цю пропозицію. Однак Совєтський Союз, вимагаючи завжди контролі стану зброї в інших державах, зокрема суворої контролі щодо зберігання договору проти поширення атомової зброї, завжди відкидав будь-яку контролю на совєтській території. На засіданні Женевської конференції роззброєння, яке відбулося в минулий вівторок 8 квітня ц.р., названий вище американський делеґат відкинув пропозицію шведської делеґатки Альви Мірдаль, щоб заборонити всякі дальші штучні ядрові вибухи під землею, бо, мовляв, удосконалені сейсмографи можуть вже відрізнити такі вибухи від землетрусів. Адріян Фішер заперечив цьому твердженню й із свого боку ствердив, що сейсмографи з-поза території СССР не всилі схоплювати й відрізнювати підземних вибухів, що їх переводять Совєти.

Стейтовий уряд перестерігає перед обманом „вигравців безкоштовних вакацій"

Олбані, Н. Й. — Стейтовий уряд видав 9-го квітня осторогу до громадян, які можуть легко підпасти ошуканству під виглядом несподіваного „виграшу одно-тижневих вакацій" на півдні країни, або ж зовні дуже приманливої пропозиції купити забезцінь землю десь на Фльориді чи Багамах. В осторозі, підписаній секретарем стейту Джаном Р. Ломензо, наводиться кілька прикладів такого ошуканства з „виграними вакаціями", де наперед збирають по 10-15 долярів, але за дорогу до Фльориди чи Маямі треба самому платити, а потім виявляється, що той „виграш" або взагалі не дійсний, або ж коштує дуже дорого для „щасливця". Як правило, у повідомленні про „виграш вакацій" багато чого не домовлено і не відомо тому, хто дістав „виграш". Стейтовий департамент перестерігає також перед купівлею землі „десь на Багамських островах" через будь-яку фірму, тож краще звернутись за порадою безпосередньо до уряду в Олбані.

При кінці травня на Союзівці відбудуться річні наради Головного Уряду УНСоюзу

Джерзі Ситі. — Цьогорічні наради Головного Уряду Українського Народного Союзу відбудуться на „Союзівці" в Кергонксоні, в тижні що починається в понеділок, 26-го травня 1969 року. В програму нарад ввійдуть справоздання з праці в минулому році членів Головного Уряду, а саме Головного Екзекутивного Комітету, Головної Ради та Головної Контрольної Комісії, яка саме покінчила свою контролю діловодства УНСоюзу в головній канцелярії в Джерзі Ситі та на Союзівці в Кергонксоні. Звітуватиме також, згідно з постановами статуту, головний редактор „Свободи", а далі управителі „Союзівки" та окремі комісії УНСоюзу. За звітами слідуватиме дискусія, їх прийняття та доповіді про майбутню працю УНСоюзу, схвалення бюджету й різні внесення й ухвали. Багато уваги буде присвячено завданням, зв'язаним із 75-річчям УНСоюзу, яке сповнилося 22-го лютого ц. р. й його відміченню впродовж цього року. Головний Уряд УНСоюзу розгляне також загальне положення української спільноти в ЗСА, Канаді й всюди поза межами України і віддасть належну увагу положенню України під чужою окупацією. На передодні нарад, в суботу, 24-го травня, в Ню Йорку, в Карнеґі Голл, відбудеться прем'єра опери д-ра Антона Рудницького „Анна Ярославна" до лібретта Леоніда Полтави. Ця опера буде повторена наступного дня, в неділю, 25-го травня у Тавн Голл, у Філядельфії. Того ж дня на „Союзівці" відбудеться річне засідання Стипендійної Комісії УНСоюзу, з метою приділити три стипендії українським студентам високих шкіл, членам УНСоюзу, у висоті 1,000, 600 і 400 дол. До цієї Комісії належать голови НТШ, УВАН, СУСТА та члени керівних органів УНСоюзу. Після річних нарад головні урядовці УНСоюзу візьмуть участь у відміченнях союзового ювілею в місцевості й околиці, де 75 років тому виник УНСоюз, а саме в суботу, 31-го травня в урочистості в Шамокіні, яка включуватиме дедикацію пропам'ятної таблиці на пошану піонерів, які побудували українську громаду в Америці, а також утворили та розбудували УНСоюз. Опісля буде бенкет. Наступного дня в сусідній місцевості Л е к в у д Парк, Па. відбудеться народний фестиваль, який закінчить ювілейні святкування УНСоюзу в тій околиці.

Український Народний Союз придбав у цім році понад тисячу нових членів

Джерзі Ситі. — З Головної Канцелярії Українського Народного Союзу повідомляють, що минулий місяць, березень, належить до найбільш успішних під оглядом на організаційному полі. В тому місяці УНСоюз придбав 425 нових членів, які із членами, забезпеченими в попередніх двох місяцях цього року, переступили число 1.000. Звичайно початкові місяці року не належать до найбільш успішних й тим то це березневе досягнення заслуговує на увагу. Воно дає оправдану надію на успішне переведення змагань УНСоюзу за значне збільшення числа його членів в цім ювілейнім році цієї найстаршої української крайової організації на американсько - канадійському к о н т и н енті. Вступаючи в ювілейний рік свого 75-річчя під гаслом „У пошані до піонерів-лицем до молоді", Укр. Нар. Союз звертається до всього українського громадянства в Америці і Канаді із пропозицією забезпечити себе чи своїх дітей і внуків одною з численних, модерних і найдешевших на загальному асекураційному ринку, забезпеченевих грамот.

Архипенко в Музеї Родена в Парижі

Париж (С.Г.). — 12 березня відкрито в паризькому Музеї Родена виставку творів Олександра Архипенка під назвою „Міжнародний візіонер". Виставка триватиме до 15 квітня і обіймає 78 скульптур у бронзі і 26 рисунків та літографій. Вона влаштована заходами „Інтернаціональної Мистецької Програми" американської державної Смітсонської Інституції у Вашинґтоні і є однією з об'їзних виставок нашого великого мистця по Европі. Попередньо ця виставка відбулася в Римі.

З нагоди цієї виставки видано 116-сторінковий каталог, який ілюструє життя й творчість Архипенка, із двома статтями Ґійома Аполінера, самого Архипенка й інших авторів та численними ілюстраціями. У своєму вступі до каталогу С. Діллон Риплі, секретар Смітсонської Інституції, пише м.і., що „Олександер Архипенко був мистцем інтернаціонального значення, а його знахідки мають вічнотривалий вплив на сучасну скульптуру. Хоч Америка мала привілей гостити цього великого мистця, в дійсності він належить усьому світові".

Приміщення цієї виставки в колишній робітні Огюста

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЗАСЛУЖЕНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ

Головний контролер мґр Іван Геврик, голова Вінніпезької Округи УНСоюзу, одержує від головного секретаря Ярослава Падоха, в приявності головного предсідника Йосифа Лисогора, почесну плякету, яку здобула очолена ним Округа УНСоюзу за взірцеве виконання свого зобов'язання на 1968 рік. Округа, яка об'єднує кругло тисячу членів у 13 Відділах УНСоюзу, найдалі висунених на Захід Канади, придбала в 1968 р. 169 нових членів, чим на 150% виконала свою річну норму.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Спортова нація

Десятки мільйонів глядачів телевізії й слухачів радіовисилань в Америці оглядали і чули в минулий понеділок про подію, яка є одною з притаманних, характеристичних прикмет Америки й американського „способу життя". Президент З'єднаних Стейтів відкрив особисто бейзболовий сезон і був приявний від початку до кінця на першому змаганні у Вашингтоні, хвилювався під час гри, як усі інші глядачі, та разом з ниме виявляв своє одушевлення грою. Вже навіть в Японії майже чверть сторіччя тому заперечено „святість" походження й істоти монарха — тим паче виборні президенти демократичних республік є людьми з крови-кости й з усіма іншими фізичними та духовими рисами всіх інших смертників. Але йдеться тут не про реагування президента Ричарда Ніксона на перебіг бейзболового матчу. Идеться про своєрідний феномен бейзболу, як національного спорту, кожну гру якого попереджується співом національного гимну та яким захоплюються десятки мільйонів американців усіх станів і фахів, кожного віку, кожної раси й віри.

Існують різні думки про те, чи можна окремим великим народам приписувати якийсь їм прикметний характер. Але, коли мова про національний характер американців, то це характер спортової нації. Відомо, що й інші народи високо шанують спорт, плекають його і горді осягами своїх спортових дружин — пригадати швайцарців чи чехів або норвежців. Але ні в одній з тих країн нема якогось одного роду спорту, що його можна було б назвати — національним. Це, мабуть, тому, що тамошній підхід до спорту інший, бо інша вдача. У Совєтському Союзі спорт стоїть також високо, бо він оплачується з державних фондів, найкращі спортовці є професіоналами на державній службі, а спорт — засобом політичної пропаганди. І відомо, що поведінка большевиків від найнижчого урядовця до кремлівських вельмож є запереченням священних принципів спорту: джентлменства, чесної гри, самодисципліни, товариськости, сполучення фізичної культури з гігієною, старогелленським естетизмом і розвагою.

Американці є індивідуалістами, бо спорт не визнає касарняної регламентації. Американські вояки, віддалені за тисячі миль від Америки, захоплюються спортовими розграми, що відбуваються на їхній батьківщині, граються м'ячем у хвилинах дозвілля. Спорт виховує, ушляхетнює. Спортові нації займають перші місця в світі.

Без нових ідей

Молодість і нові ідеї, нові задуми — це щось одно нерозривне. Молодості притаманні ідеалізм, шукання нових шляхів, бунтарський дух. Такі й подібні риси характеристичні для всієї молоді світу, а зокрема і для молоді народів СССР.

У Москві закінчилась восьмиденна „всесоюзна нарада молодих письменників". На нараді виступали партійні діячі та партійні літератори. Для різнонаціональної молоді вони виголошували стандартні, совєтського типу, промови про вірність комуністичній партії, про посилене вивчення марксизму - ленінізму, так ніби те застаріле вчення, не виправдане реальним життям, дійсно може задовольнити творчу, допитливу молодь. Лише член правління Спілки Письменників Російської Федерації Г. Коновалов закликав молодих письменників, поетів і драматургів докладніше вивчати історію, бо „народ, який втратив історичну пам'ять, перестає бути народом". Але й про цю істину російський письменник - комуніст згадав для своїх російських колеґ, не згадуючи про інші нації і народи в Совєтському Союзі. Крім того, Коновалов згадував про необхідність вивчати історію для того, щоб „краще відбивати атаки наших ворогів у духовій сфері". Виступ Коновалова був єдиним, що щось новіше сказав зібраній молоді, яка напевно й без таких закликань цікавиться історіями своїх народів більше, ніж Москва того бажала б. Виступ був, звичайно, санкціонований ЦК КПСС, який завжди виявляє гнучкість тоді, коли вона необхідна для збереження цілости імперії. Атаки червоного Китаю, непокірність Югославії, відхід Румунії, колотнеча всередині комуністичних партій — все це викликає у Кремлі тривогу: абстрактна совєтська людина не може бути повноцінною, треба дозволити крок назад, дозволити більше вивчати минуле своїх народів і оспівувати його, але з тим, щоб постійно підкреслювати, що тільки „завдяки большевицькій революції", мовляв, народи дістали свободу і т. п.

Фактично ж московська нарада молодих письменників не дала їм нічого нового, бо всі сто промовців говорили про комунізм.

ПРОБЛЕМИ НОВОГО УРЯДУ

Обличчя і проблеми Уряду Ричарда Ніксона досить виразно проявились на дводенній конференції Державного Департаменту 26-27 березня у Вашинґтоні. На ній виступали і деякі новозаанґажовані високі урядовці, які ще не встигли докладно ознайомитися з своїми обов'язками, а тому не сказали журналістам, здебільша досвідченим фахівцям, багато нового. Тож, наприклад, після виступу одного такого урядовця, політичний репортер нарікав, що він не дістав жадного фактичного матеріялу для своєї газети і тому видавець не покриє йому навіть коштів дороги. Інший урядовець, п е р шорядний знавець реферованих справ, заявив, що він востаннє бере участь в такій конференції, бо переходить працювати у приватний п р о м исловий концерн. Ці виступи вказували на те, що переходовий період між двома державними адміністраціями все ще триває.

Однак, більшість речників Державного Департаменту це були таки давні високі урядовці, фахівці з різних ділянок закордонної політики, знавці історії різних країн і їх відносин. Вони наводили з пам'яті факти й цифри, порівнювали їх з даними попередніх років і з аналогічними явищами в інших країнах. Вони доказували своїми виступами, що політика мусить спиратися на фактах, але водночас могли у деяких слухачів породжувати острах, що надмірне зосереджування уваги на подробицях може відбуватись коштом ширшого схоплювання проблем, — що за деревами може затрачуватися образ цілого лісу. Правда, один із доповідачів, характеризуючи загальні відносини у світі, звертав увагу на їх пливкість, нема — мовляв — тривкої ситуації, і тому треба дбайливо збирати й сеґреґувати факти, які наспівають щодня до Державного Департаменту у пересічно 2.500 каблограмах.

Високі урядовці Державного Департаменту не приховували свого респекту до Ричарда Ніксона як знавця міжнародних проблем. Один із них звернув увагу на закордонні подорожі, що їх Ричард Ніксон відбуває кільканадцять років. Завдяки цьому, сказав він, Президент безпосередньо пізнавав основні проблеми різних держав і особисто знайомився з їх лідерами.

Звичайно, приявних на конференції у к р аїнських журналістів найбільше цікавили питання, пов'язані з комунізмом та Східньою Европою. Але й при обговоренні інших питань бували моменти, що стосувалися деякою мірою й до українського світу. Наприклад, один із журналістів запитав, кого, властиво, треба вважати за арабів. Відповідь: „Тих, які самі себе називають арабами". Зразу виринула рефлексія: чи можна включати в статистику українців у Північній Америці, зокрема в З'єднаних Стейтах, також тих осіб, які не перейшли процесу національного усвідомлення і самі себе до українців не зараховують?!

При обговоренні проблем африканського континенту, зокрема Ніґерії, приявні почули, що в Африці існує 2.000 етнічних груп, що з них деякі є запеклими ворогами своїх сусідів. Американський Уряд вважає, що ніґерська державна верхівка не веде пляновоі політики ґеноциду — масового фізичного винищування племени Ібо з колишньої Східньої провінції, яка проголосила себе Республікою Біяфра. Але біяфрійці тому хоробро бороняться проти сильнішого й краще озброєного противника, що бояться, що ніґерці, діставши їх під свою владу, винищать їх. Уряд З'єднаних Стейтів не хоче встрявати в проблему державної єдности Ніґерії чи права самовизначення біяфрійців, припинив достави зброї Ніґерії і обмежується посиленою допомогою голодуючим у Біяфрі і її втікачам.

Американський Уряд стояв і стоїть на становищі потреби „співіснування", даремно цього слова представники Державного Департаменту не вживали. Коли запитано одного з них, яким коротким гаслом можна схарактеризувати політику Уряду супроти СССР, той відповів словами Ніксона: „наражуватись замість зударятись".

Між приявними журналістами було багато лібералів і навіть „лівих" — це пізнати було по їхніх запитах і реакції на деякі урядові заяви. Але більшість була таких, які сумнівалися в можливості співпраці Америки з СССР у розв'язуванні міжнародних проблем. „Москва, — заявив речник Державного Департаменту, — хоче замирення у В'єтнамі і замирення на Близькому Сході, побоюючись, що загострення В'єтнамської війни чи вибух четвертої з черги ізраїльсько - арабської війни може довести до зудару атомових держав. Але й самі урядовці Державного Департаменту уникали будь - яких оптимістичних прогноз, застерігаючись, що годі орудувати якимись термінами, коли, напр., скінчиться В'єтнамська війна. Один з високих урядовців влучно відповів на заввагу песимістично настроєного журналіста, який твердив, що безпосередні мирові переговори Ізраїлю і арабів — це утопія: „А чи не назвали б божевільною людину, яка в 1944-му році заявляла б, що французи й німці підпишуть союзницький договір?!"

У Державному Департаменті глибоко розуміють комуністичну загрозу і характер СССР та к о м у н і стичного Китаю. Там здають собі справу з того, що за заходами Москви, щоб між Ізраїлем і арабськими країнами настав мир, криється бажання відновити плавбу по Суезькому каналі, бо совєтським кораблям приходиться тепер плисти довкола Африки до Північного В'єтнаму й на Далекий Схід, а це коштує дуже багато, з

(Закінчення на стор. 3-ій.)

Петро Ісаїв

ЧИ СПРАВДІ ПОМИЛКА СВЯТОГО КИРИЛА?

(1)

У „Свободі" з 5-6 березня ц. р. вміщено статтю п. Панаса Феденка „Помилка святого Кирила", в якій автор висловив погляд, немов св. Кирило допустився помилки, створивши окрему слов'янську азбуку (глаголицю, замінену згодом кирилицею) і переклавши Святе Письмо та церковні Богослужби староболгарською мовою, бо та мова „не розвивалася, була мертвою мовою і перешкоджала розвиватися живим народним мовам. Це завдало величезної шкоди, зокрема українській культурі . . . Церковно - слов'янська мова, що спинилася в своєму розвитку, закостеніла, не могла стати знаряддям культури.

Далі автор тієї статті відмітив, що „святий Кирило краще зробив би, коли б навчив наше духовенство грецької, висококультурної мови і зробив би її мовою Богослужби, а для мирян вистачило б перекладів молитов на мову зрозумілу. Тоді наше духовенство і освічені люди взагалі були б у живому зв'язку з високою грецькою культурою і почали б також творити культурні цінності на народній основі, як це робили в країнах, де церковною мовою була латина".

Чия помилка?

Якщо ми навіть погодимося з поглядом, що староцерковна мова згодом, коли слов'янські народні мови в дальших сторіччях значно віддалилися від церковнослов'янської мови, не сприяла розвиткові народних літератур, то не можемо говорити про помилку святого Кирила, а хіба про помилки наступних поколінь — з ось таких причин:

1. Першою, основною і головною ціллю св. Кирила і його брата св. Методія було поширити християнську релігію між населенням передусім Моравії, Панонії і Болгарії. Вони зовсім слушно уважали (бо те саме каже й теперішня психологія), що найлегше можна досягти такої мети тоді, коли вони будуть проповідувати, читати Святе Письмо і служити церковні Богослужби мовою зрозумілою для того населення. В той час болгарська мова була зрозуміла не тільки для самих болгар, але й для їх сусідів у згаданих краях, а також і в Русі - Україні, а то й для інших слов'янських народів. Тим то вони переклали Святе Письмо й Богослужби на ту мову, а св. Кирило уклав таку азбуку, яка могла віддавати всі звуки тієї мови. Що Апостоли слов'ян вибрали правильний засіб для своєї головної мети, свідчить їх великий успіх: за короткий час вони і їхні учні поширили християнство не тільки у трьох згаданих вище краях, але також у Чехії, на Закарпатті і в т. зв. Білій Хорватії, тобто на території теперішньої південної Польщі та на південнозахідних українських землях, аж по ріки Буг і Стир, звідки ширилося християнство тією мовою аж до ріки Дніпра (проф. М. Чубатий, „Християнство на Русі - Україні", т. І, Рим-Ню Йорк, 1965, стор. 113-137). Тим то була це не помилка св. Кирила, а „геніяльна програма", як назвав її історик Української Церкви С. Томашівський (див. його „Історію Церкви на Україні", передрук у Філядельфії, Па., стор. 60). Що їх ідея і діла були правильні, свідчить і те, що їхню ідею прийняв недавній II Ватиканський Вселенський Собор, і ту ідею здійснює тепер Католицька Церква, впроваджуючи народні мови в церковні Богослужби.

Діла апостолів - слов'ян треба оцінювати на основі їх головної, релігійної ідеї та її дуже успішного здійснення, а не на основі посередніх наслідків в іншій ділянці, і то таких, які виникли аж після сторіч, незалежно від намірів св. Кирила, а — через занедбання поколінь.

У княжі часи

2. Знаємо, що в княжі часи русько - українська мова була досить близька до тодішньої болгарської мови, зрештою, в Русі - Україні болгарську мову, сказати б, зрущили, з у к раїнізували щонайменше в деяких писаннях княжої доби. Український мовознавець П. Ковалів з'ясував це так: „Старослов'янська мова мала тоді деяку перевагу, що вона своєю трохи українською вимовою не відчувалася як зовсім чужа мова. Не диво, що мова ця дуже швидко ставала розмовною мовою освічених верств духівництва, князів, бояр тощо . . . Ця тодішня літературна мова з старослов'янською основою відразу ж почала українізуватись, просякатись елементами живої мови народу". („Українська мова", Ню Йорк, 1966, 13 стор.). А літературознавці в УССР уважають, що в княжі часи в релігійних і церковних творах їх „автори більше використовували лексику і образність церковнослов'янської мови. У пам'ятках суто світського характеру (наприклад, юридичних) панує чиста руська мова. У літописах маємо зразок змішування різних стилів. Коли літописець вдасться, скажімо, до благочестивих розумувань, то він передає їх образністю і формулами з біблійно-євангельського джерела в церковнослов'янській мовній формі; коли він розповідає про історичні, життьові події, подає розмови дійових осіб, то користується народною руською мовою з її стилістичними формулами, афоризмами, фразеологізмами, приказками".

(Закінчення буде)

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Роман Смаль-Стоцький

МАТИ ЛЕНІНА

(2)

Новіша американська література з совєтології цю справу пробує висвітлити і дуже пильно призбирала всі натяки, що появились у большевицькій пресі. Зараз по приході Гітлера до влади сумнозвісний цинік Карло Радек помістив в „Известиях" з 23 березня 1933 року ясний натяк: Карло Радек, сам жид, написав, що „батьки Леніна, Ульянови, були чимсь більше як тільки фізичними учасниками у створенні Месії, який випровадив пролетаріят з єгипетської неволі. Ілля Николаєвич Ульянов і Марія Александровна Бланк були тими особами, що поважно причинились до витворення духового характеру нашого вчителя". Цей старозавітний образ і його термінологія вказують, що верхівці московських большевиків, а зокрема жидам - большевикам, відомий був родовід Ленінової матері.

По другій світовій війні, у п'ятдесятих роках, відбулась серед московської еміграції жива дискусія над цим питанням. Цілком ясно виступив Давид Шуб, сам жид, у своїй біографії Леніна (1948 р.) і в „Новому Журналі" з твердженням, що дід Леніна по стороні матері був жидом, який народився в Одесі і вихристився на лютеранство. Але інші московські історики, як Н. Валентінов і А. Бурґіна, заперечували індентифікацію Шуба. Шуб їм відповів, оборонивши, на нашу думку, свою тезу.

В наших УНР-івських колах, поміж війнами, ми оминали дискусії на цю тему, щоб чітко відмежуватись від антисемітизму московських монархістів і нацизму. Жиди брали участь в будуванні нашої державности і багацько жидів у вільному світі сприяло й допомагало визволенню поневолених народів, зокрема України.

Та за мого, вже довгого життя приходилось мені кількакратно довірочно дискутувати над цим питанням з моїми приятелями, почасти жидами, які одверто й дружньо говорили, бо знали, що я ніколи не займався антисемітизмом.

Перший був старий політичний еміґрант - соціяліст, пізніше під час першої світової війни член Союзу Визволення України, Петро Бендзя. Він добре знав Леніна і зустрічав його у Швайцарії, вірив у його гасла самовизначення для немосковських народів. Він повернувся пізніше в Москву і пропав. Він мені сказав, що Ленін „з наших", як Гельфанд Парвус, з яким Бендзя під час першої світової війни їздив у місії Союзу до Царгороду. Другий був журналіст Максим Гехтер, вихрист, відомий київський журналіст, секретар посольства УНР в Берліні. Він теж твердив, що Ленін „із наших" — улюблена московська фраза — натяк на те, що хтось є жидівського роду. Хоча сам був вихристом, він вірив у месіянізм жидівського народу, що з нього виходили творці епох світової історії. Христос, який завалив Римську імперію, Маркс, який завалив капіталізм, і Ленін, який творить комунізм . . . Третій, що вказав мені на жидівські родові зв'язки Леніна, був сл. п. Арнольд Давидович Марґолін, колишній посол УНР в Англії, оборонець Бейліса. Він дуже журився, що родовід Леніна монархісти - москалі вживають у вільному світі для ширення антисемітизму, а мало-хто згадує, що чоловими антибольшевиками та меншовиками були і є жиди . . .

Треба з'ясувати фактичний стан питання про родовід матері Леніна.

Поперше: мусять існувати якісь вирішальні причини, чому большевицька влада і партія накинули в большевії мовчанку в цій справі на протязі півстоліття. Та влада має всі архіви в руках і могла б це питання негайно для науки вияснити.

Подруге: вже самий цей факт вказує на правильність тези Шуба щодо походження і національности Ленінового діда, по стороні матері, і його матері.

Потретє: причиною того мовчання є факт, що большевизм був і є сучасною формою московського імперіялізму, і вимагає для московських мас „образу" Леніна як москаля.

Почетверте: цього вимагає і „міжнародний комунізм", бо факт, що обидва творці марксизму - ленінізму пов'язані з жидівським народом з певністю утруднив би комуністичну пропаґанду . . .

Поп'яте: той факт спровокував би дискусію про відповідальність за переслідування християнства та селянства в большевії і представив би московську диктатуру жидівською формою влади. Це вияснює і поворот москалів до свого традиційного антисемітизму і переслідування жидівства та юдаїзму за останні десятиліття.

Є для нас помітним фактом, що інтереси червоної московської імперії і білих імперіялістів у деяких точках збігаються і, як я згадав, є група московських науковців, що заперечує жидівський родовід Ленінової матері.

Але чому офіційний місячник „Совєт Лайф" відігрів в Америці версію, що мати Леніна була німкою?

На нашу думку, причини і цього кроку большевицької пропаґанди в Америці і у вільному світі ясні. Якщо б архіви, що є в руках Москви, заговорили і виявилось, що обидва творці комунізму, іконами яких заліплені всі стіни большевії — Маркс і Ленін, пов'язані з жидівським родом, яке б то довір'я мали араби до большевиків під сучасну хвилю воєнних подій на Близькому Сході? Ще постала б у арабів „інтерпретація" нещасних подій 1967 року, що Москва свідомо і доцільно дала арабам незадовільний воєнний матеріял і замало „інструкторів" на те, щоб уможливити карликові — Ізраїлеві блискучу перемогу над арабським Голіятом.

Проте, ми віримо, що по цій публікації в „Совєт Лайфі" дискусія над загадкою походження матері Леніна відживе і кінець-кінцем шило з мішка таки вилізе. Хтось із московських науковців втече у вільний світ і розкаже про зміст архівів, що їх ховають большевицька московська партія і уряд.

Тоді, нарешті, наука знатиме повну правду.

ЛИСТ ТВОРЧОЇ МОЛОДІ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОГО

(2)

Дещо пізніше різними методами було покарано цілу фалангу української творчої молоді, як правило літераторів, Генадія та Олеся Завгородніх, О. Овчаренка, В. Семененка, П. Вакаренка, названого вже І. Сокульського, М. Романушка, О. Водолажченка, Г. Маловина та багатьох інших. І знову за той же фантастичний, вигаданий в будинку на В. Короленка, „у к р а ї н ський буржуазний націоналізм", а насправді за будь-яке занепокоєння долею української мови та української культури в шалено русифікованому Дніпропетровську.

Думається: чому так залюбки, ніби раз плюнути, розправляються із принциповими людьми — виключають із партії, виганяють із вузів та з роботи? Може вони злочинці якісь? Аби ж то! Справжні злочинці живуть собі й не горюють.

Нещодавно колишній перший секретар обкому комсомолу комуніст А. Гордієнко й перший секретар міськкому комсомолу комуніст Г. Дружинин на скаженій швидкості мчали після „увеселительной пьянки" і убили в Новомосковську людину. Гадаєте їх посадили за грати?.. Перший з них — нині інженер заводу ім. Лібкнехта в Дніпропетровську, другий — інженер заводу ім. Бабушкіна. Обидва лишилися в лавах партії, жодна газета не написала про тих „ответственных" розбишак!

І ще приклад. Комуністи, працівники газети „Зоря" П. Каракаш та І. Островський украли в редакції 25 тисяч карбованців державних грошей. П. Каракаш „заправляв" відповідальним секретарем і розмічав РАТАУські матеріяли дружкові І. Островському. Коли казнокрадів було викрито, вони поплатилися за нечуваний злочин лише доганами по партійній лінії й були дещо понижені в посадах і . . . продовжують працювати в журналістиці. П. Каракаш — зав. відділом промисловости в „Зорі", а Островський — у промисловому відділі обл. радіо.

Як бачимо, вбивцям і гендлярам — духовним покидькам є місце в партії, а чесних і принципових комуністів геть викидають із партії й з роботи, аби спокійніше було й надалі гендлювати, пиячити і знущатися над партійними нормами й радянськими законами.

Не так давно громадськість Д н і п ропетровського держуніверситету ім 300-річчя возз'єднання України з Росією була обурена антикомуністичною поведінкою тодішнього декана історико-філологічного ф а культету В. Власенка. Цей „педагог" намагався перетворити факультет на приватний гарем — систематично розбещував своїх вихованок-студенток (в такий спосіб навчав моралі покоління, якому жити при комунізмі).

Приблизно тоді ж студентам стало відомо і про ганебний вчинок викладача згаданого факультету І. Луценка. Користуючись своїм становищем керівника дипломної роботи, він намагався зґвалтувати студентку-дипломантку.

Гадаєте, довелось розпрощатись цим „вихователям" із педагогічною практикою? Але ж ні. Таким людям є місце серед педагогів! Для Власенка це спричинилося лише до пониження його в посаді до завідуючого катедрою, Луценка позбавили зайвого „тягаря" громадського навантаження, люб'язно усунувши його від керівництва літературною студією. То, може, проституція та зловживання в її ім'я службовим становищем не вважається в нас антирадянською поведінкою? Чи цей „грешок" легко прощається їм, як гонорар за політичну безпринципність, за відсутність „вредных мыслей" у їхніх вчених головах? Як би там не було, в усіх випадках можна бути певним — такі люди підтримають будь-яку кампанійщину, якщо тільки перевага на її боці, навіть не задумавшись, чи узгоджується вона з курсом партії, з радянськими законами.

В зв'язку з кампанією обпльовування „Собору" пожвавили „виховну" роботу місцеві кагебісти й знову поповзла ними ж пущена чутка про „националистическую опасность". Смішно навіть говорити, що ця „националистическая опасность" з'явилась саме в Дніпропетровську, де на незаледви не мільйонне місто немає жодного українського дитячого садка чи ясел, жодної повністю української школи, жодного вузу чи технікуму з викладанням українською мовою.

Невже обком комуністичної партії України не повинен стурбуватися украй ненормальним, антиленінським і антимарксистським станом рідної української мови в Дніпропетровську? Не правильніше було б злобу й „старания" спрямувати не на чесних комуністів і комсомольців, а на ці страхітливі порушення ленінської національної політики, коли українські робітники майже не знають своєї рідної мови, рідної культури, бо змушені все своє життя перемелюватися в надійних, як і 50 років тому, жорнах русифікації.

Невже є ворогами ті чесні громадяни Української Р СР, що збагнули цю трагедію свого народу й не хочуть цуратися рідної мови, не хочуть цуратися себе, з приводу чого великий росіянин, письменник В. Солоухін казав: „Если бы родился украинцем, я ни за что не хотел бы быть русским"?

Невже радянський патріотизм нинішнього українця не включає в себе національну гідність, національну гордість за свій великий і талановитий у к р аїнський народ? Можна б до безконечності продовжити ці невже.

Думається, чому це в української передової й творчої молоді лише один шлях — „український буржуазний націоналізм" (про це красномовно говорить діяльність дніпропетровського К-ДБ), бо, як ми вже бачили, значна більшість її, рано чи пізно, виходить саме на нього. А людина з звичайним, не перекрученим глуздом побачила б тут лише слабосиле зародження елементарних понять національної гідності, національної повноцінності, а не рідко й почуття образи національної, а відтак і звичайної людської гідності.

Винна в цьому „буржуазна пропаганда"? Ні, дніпропетровська дійсність! І, якщо ми марксисти, її необхідно змінити так, щоб вона відповідала ленінським нормам і радянським законам, а не переслідувати всіх передових вірних марксизму-ленінізму українських громадян.

(Далі буде)

КИЇВСЬКА ВІЙСЬКОВА ОКРУГА ПІД ЗНАКОМ „50-ТИЛЕТИЯ"

Найвимовнішим виразником сучасної окупації Росією України була поміщена в „Радянській Україні" та ін. пресі з 22 березня фотознімка із так зв. святкувань 50-річчя створення Київської Військової Округи, на якій з барабанною промовою виступав член Політбюро в Москві і перший секретар „ЦК КП УССР" П. Шелест. На фото зображено президію, а над ним напис: „50 лет КВО", російською мовою. Промови виголошувано також мовою окупанта, що приховується під порожнім словом „комунізм".

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, 5020 OLD YORK RD., PHILADELPHIA, PA., 19141

22-го Січня у Фініксі, Арізона

Цьогорічні святкування 22-го Січня як 51-ої річниці відновлення Української Держави та 50-ої річниці проголошення Соборности українських земель у Фініксі пройшли з запізненням, бо частина членів української громади була хора на „Флю".

На день 22-го січня губернатор Арізони, Джек Вілліямс видав проклямацію, в якій проголосив день 22-го Січня Українським Днем Арізони, і того ж дня на ратуші губернаторства повівав український прапор, який вивісили представники місцевого відділу УКК: п. професорова Шкварок, проф. В. Шкварок, сотн. К. Тржепелль та інж. М. Фещенко-Чопівський.

Академія для відзначення 22-го Січня відбулась 9-го лютого в домі осередку СУМА у Фініксі при вщерть виповненій залі.

Свято відкрив голова Ділового К-ту, п. інж. М. Ф. Чопівський, привітавши присутніх, зокрема гостей з далекої Канади і митр. протоієрея пан-отця Омеляна Мицика.

Проклямацію губернатора відчитав гол. місцевого відділу УККА п. інж. Володимир Чопівський. В проклямації губернатора виразно підкреслено, що Україна тепер є поневолена Совєтською Росією.

Відповідний реферат виголосив пан-отець Михайло Горошко, настоятель місцевої укр. гр. кат. церкви. Реферат був глибокий змістом, мотто рефератy „Народ мій є, Народ мій живе" було особливо підкреслено.

В мистецькій частині виступали: мужеський хор СУМА, музичний гурток юнацтва СУМА під керівництвом п. О. Танасевича з переплітаними деклямаціями дітей. Була деклямація пані „Х" та п. Рекуха мав „Слово до українця".

Особливо в деклямації відрізнилась мала 5-ти річна Тася Сагайдаківська, яка без запинки деклямувала „В Україні дзвонять дзвони", як вповні дослідчена декляматорка і ця феномен-дитина особливо заслужила на бурхливі оплески присутніх і спеціяльний поцілунок подяку голови К-ту.

На закінчення виступив мішаний хор місцевої укр. православної церкви у Фініксі, який під досвідченим керівництвом пан-отця Андрія Ільїнького по-мистецьки проспівав три пісні.

Присутні бурхливими оплесками дякували виконавцям за їх прекрасне виконання.

В. О-вич

„Правда" критикує проф. Юрія Луцького та інших закордонних літературознавців

У московській „Правді" з 31 березня опубліковано статтю-рецензію на новий спільний опус совєтських авторів, під наг. „Технологія неправди", що вийшов у формі книжки у видавництві „Художественная литература". В рецензії твердиться, що совєтська література нібито мала і має великий вплив на свідомість мас поза межами СССР, що вона „несе правду про совєтський народ" тощо. Але „Правда" не вдоволена тим, що за кордоном є літературознавці, які взялись поважно аналізувати, що ж являє собою багатонаціональна література в СССР, що сталося з багатьма її авторами, кого й за що переслідують комуністи і т. д. Американський совєтолог Г. МекЛін вказав навіть на те, що й давніші російські письменники, як Тургенєв, Толстой та ін., мало звертали увагу на проблеми художности в творах. Особливо невдоволена московська „Правда" літературознавчими працями українського науковця д-ра Юрія Луцького, професора Торонтонського університету, і його колеги проф. Г. Морріса: „Не один уже рік на сторінках лондонського журналу „Сирвей" та в ін. виданнях подвизаються Дж. Луцький і Г. Морріс. Їх професія — показувати в кривому люстрі наші літератури, намагатися посіяти ворожнечу між народами... Вони пишуть неправду про М. Горького, який стільки зробив для розвитку пригнічених раніше національностей". Треба додати, що М. Горький називав українську мову „нарєчієм" та не дозволяв довший час перекладати його писання на українську мову; крім того, він сприяв Сталіну у винищуванні не лише письменників різних літератур, а й вихваляв сталінські кацети в Сибіру... В кінці статті „Правда" приплела до закордонних вільних літературознавців ще й „пейпінських підспівувачів", які, мовляв, приєдналися до „злобних буржуазних наклепників" на „квітучу совєтську літературу".

ІНЖ. П. ПАЛАШЕВСЬКИЙ ДІСТАВ ПРАВО ПРАКТИКИ У СТЕЙТІ НЮ ЙОРК

Скрентон, Па. — Як повідомила газета „Скрентон Таймс" з 25 лютого, архітект Петро Палашевський, зареєстрований у стейті Пенсилвенія, одержав тепер право практики і праці у стейті Ню Йорк. Він є членом Товариства Українських Інженерів Америки, Американського Інституту Архітектів та Пенсильвенійського Архітектурного Товариства. У ЗСА інженер-архітект П. Палашевський живе з 1963 р., працює у скрентонській архітектурній фірмі „Белент".

ЛЕКЦІЇ З НОВОЇ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

Ню Йорк. — Академічне Товариство „Зарево" в Ню Йорку і Комісія УВАН для вивчення пореволюційної України розпочала 2-й цикль лекцій для студентів Ню Йорку й околиці в четвер 3-го квітня 1969 р. на тему: „Україна в двадцятому столітті". Лекції читає д-р Всеволод Голубничий, професор Гантер Коледжу, кожного четверга від год. 7-9 веч. в Укр. Народнім Домі в Ню Йорку, 140-142 2-га евеню, кімната ч. 22.

ВИСТАВКА КАРТИН О. ЛЕЩИНСЬКОГО ІЗ ЛЬВОВА В ЗАЛІ УВАН

Ню Йорк. — Від 5 до 27 квітня триватиме в домі УВАН на 100-ій вул. виставка образів маляра із Львова, Омеляна Лещинського, з яких частина вже є приватною власністю різних осіб. Виставлені пейзажі, графічні праці, олії, також цикль „Новорічна графіка". Тематично більшість творів присвячені Карпатам і Закарпаттю. Виставка відкрита в суботи й неділі.

БРАТ ПИШЕ БРАТОВІ В КАНАДІ

З власного бажання, чи з наказу КҐБ - МВД, на сторінках кагебівського органу „Вісті з України" в ч. 51/68 надрукував Петро Венгер листа „Подумай, брат" — до свого брата у вільній Канаді. Автор листа полемізує із своїм братом Теодором та, очевидно, на вказівку КҐБ, всіляко йому суґерує в тому листі, що Україна не може бути незалежною державою, для свого власного народу: „Читаю я твої листи і відчуваю, що ось-ось ти про „самостійну" знову закричиш. Це для того, щоб знову її, Україну нашу (в цьому і розгадка того, що ми чужі), топтали хто захоче і як захоче. Ні, брате Теодоре, цьому ніколи не бувати!"...

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

ВШ. Управа Відділу ООЧСУ, Амстердам: „Свобода" не друкує дописів, якщо не знає повного імени, прізвища та адреси їх автора чи авторів. Якщо переслані нам дописи є пресовим повідомленням Управи — на що вказує їх циклостилева форма — то навіщо підписувати уявних „Присутнього" чи „Учасницю"?

ВШ. „Автор Невідомий", Едмонтон: Віршуєте: „Виняткова була весна, сонячна, цвитуча і на все багата; ще і на рідних землях любили мене дівчата, бо я був в рідні́м війську. В нім служив би я весь свій вік, а то був но 1918 і 1919 рік..." У Вашу користь промовляє те, що не хочете під цим „віршем" підписатись.

Осередок СУМА, Ню Йорк: Невірна організаційна ідентифікація виконавців телевізійної різдвяної програми могла бути звичайною помилкою, яку — сподіваємось — вияснить Вам при нагоді редакція „Веселки".

До української спільноти і українських фінансових установ у вільному світі

Справою престижу української спільноти у вільному світі є збереження та поширення діяльности Українського Вільного Університету в Мюнхені, Німеччина.

В останньому часі при УВУ працює ряд визначних молодих академічних діячів, які студіювали різні царини українознавства в різних університетах, на різних континентах, але лише при УВУ мають змогу спеціялізуватися в тих ділянках.

Вага тих майбутніх спеціялістів, які вербуються із середущого і молодшого поколінь, є прямо неоцінена для цілої нашої спільноти.

Рада Суспільної Служби при СКВУ звертається з проханням до Української Спільноти у вільному світі і Українських Фінансових Установ, зложити пожертви на піддержку габілітантів і докторантів УВУ.

Найкраще, щоб та піддержка приходила через КОДУС, який розглядає матеріяльний стан усіх заінтересованих і допомагає їм у залежності від їхніх потреб.

Просимо Українську Спільноту і Українські Фінансові Установи щедро відгукнутися на наш заклик, а пожертви просимо слати на адресу КОДУС:

KODUS
27, Rue des Bauves
Sarcelles (S & O),
France

За Екзекутиву Ради СС при Секретаріяті СКВУ
мґр. О. Данилюк, голова
мґр. К. Микитчук, секретар

Найвищий Суд вирішив, що вдома можна мати непристойні речі

Вашингтон. — Найвищий Суд ЗСА одноголосно вирішив, що в своїм мешканні можна мати непристойні речі, такі як порнографічні книжки, фота та фільми, бо, згідно з Першою Поправкою до Конституції державна влада не має права вмішуватися до того, „які книжки хтось може мати вдома, або на які фільми дивитися", — як заявив суддя Тирґуд Маршалл. „Наша вся конституційна спадщина, — говориться далі в рішенні Суду, — бунтується проти думки давати Урядові право контролювати людські думки". Найвищий Суд вирішував апеляцію неодруженого Роберта Ілай Стенлі з Атланти, Джорджія, якого засудили за те, що мав у своїм мешканні порнографічні фільми, які висвітлювали сексуальні оргії людей і тварин та всякі спокусливі сцени. Ці речі знайдено припадково, бо поліція шукала в нього доказів на те, що він займається недозволеною азартною грою. Стенлі засуджено до однорічного ув'язнення, але Найвищий Суд скасував вирок нижчого суду і буде нова розправа.

Перестерігають проти штучних солодив у „дієтичних" напоях

Вашингтон. — Адміністрація Харчів і Ліків кілька днів тому видала була тимчасову пересторогу проти вживання різних штучних солодив, бо вони шкідливі для здоров'я тих, що їх вживають. Тепер Адміністрація окрема перестерігає споживачів проти так званих „дієтичних" напоїв і покликується на рекомендацію Національної Академії Наук, яка не радить споживати забагато солодива "cyclamate", бо воно шкідливе для шлунка і спричиняє сильне розвільнення. На цих напоях мають бути написи, скільки міліграмів в них є штучного солодива. Для дорослих дозволені денно 3,500 міліграмів, а для дітей — 1,200. Покищо немає доказу, що сахарин шкодить здоров'ю. Фірма "Canada Dry" погодилася давати на пляшках дані про це, скільки в них міліграмів штучного солодива.

ПРОБЛЕМИ НОВОГО УРЯДУ

(Продовження зі стор. 2-ій)

відкриттям же Суезького каналу простелиться шлях совєтським кораблям до Перської затоки і на Індійський океан.

Американські чільні державні мужі розуміють, що Москва продовжує політику царського режиму з XIX сторіччя і, як сказано, свідомі загрози комунізму, але не вірять у його успіхи. З 55-ох новопосталих держав ні одна не прийняла комуністичного режиму добровільно. — Совєтський Союз, як і комуністичний Китай, мають величезні турботи, спричинені власне експансивністю їхньої політики. Було б наївністю вірити в зміну природи совєтського правління, — доктринальний напрямок кремлівської верхівки проявляється як у внутрішній, так і в закордонній політиці СССР, — з того характеру зродилась інвазія СССР в Чехо - Словаччині й доктрина Брежнєва про „право" СССР встрявати у внутрішні справи „співдружних" держав, — але Америка не визнає такої доктрини. Америка стурбована приявністю совєтської фльоти на Середземному морі, але дивиться оптимістично на дальший розвиток міжнародних подій. „Найсильнішою сучасною течією у світі є націоналізм, як охорона проти комунізму й проти економічної експлуатації є и л ьнішими державами". Американський Уряд переконаний, що націоналізм народів Азії й Африки поглиблюється з поглибленням національної свідомости та державницької зрілости.

Уряд ЗСА свідомий руху спротиву в Совєтському Союзі, але один з високих урядовців Державного Департаменту вважає за причину того руху загальний гін молоді у всьому світі проти „естеблішменту", проти леґальної верхівки. Коли, мовляв, у Парижі чи в Західньому Берліні молодь демонструє проти влади, то підсовєтська молодь мусить бути невдоволена владою і відносинами також у Москві. Треба припускати, що цей урядовець сам свідомий того, що причини відважних виступів в СССР проти влади куди глибші й виходять поза межі молодечого темпераменту.

На цій конференції Державного Департаменту для різномовної преси ЗСА її учасники ще раз мали нагоду переконатися, з якими численними й складними проблемами мусить щоденно зустрічатися велетенський апарат такої великодержави, як Америка, як трудно орієнтуватися в них і як трудно їх розв'язувати.

(ік)

Замість квітів на свіжу могилу мого Дорогого Хресного Батька

бл. п. інж. БОГДАНА ТУРКА

жертвую 25.00 долярів на Катедру Українознавства.

КОНСТАНТИН П. КЛЮФАС
Сан Сальвадор, Ц. А.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. інж. БОГДАНА ТУРКА

складаємо 50.00 долярів на висилку книжок бідним українським дітям через Об'єднання Працівників Дитячої Літератури.

Д-р ЯРОСЛАВА НЕСТОРОВИЧ
з дочкою ТРИНОЮ

Філядельфія, Па.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ УККА

Тут відбулися Загальні Річні Збори місцевого Відділу УККА 23 березня, під час яких голова Відділу, члени Управи, Контрольна Комісія і Громадський Суд Відділу склали звіти з діяльности. Опісля була жива і речева дискусія, уділення абсолюторії та вибір нової Управи Відділу.

Зборами проводила вибрана президія. Предсідником був проф. д-р Петро Стерчо, секретарювала п-і А. Мірчук та п. Ів. Шаран. Централю УККА репрезентували д-р Вол. Галан та д-р П. Стерчо. За президіяльним столом сиділи теж о. митрат Біляк та ред. Вол. Біляїв.

Запропонований порядок нарад Збори прийняли, а після прочитання і затвердження протоколу попередніх Заг. Зборів Відділу, його голова, проф. д-р Богдан Гнатюк склав звіт із діяльности своєї та загальний звіт із діяльности Управи Відділу.

Під кінець свого звіту проф. Б. Гнатюк подякував членам Управи, українській пресі та місцевим українським радіопередачам і громадянству, а передусім збирачам УНФонду УККА за жертвенну співпрацю. Зокрема подякував організаторові збірок інж. Тихонові Тещукові.

У висліді їх зусиль та жертвенности платників УНФонду українці Філядельфії знову здобули перше місце у цій збірці, зібравши в 1968 році понад десять тисяч долярів на УНФонд та значну суму для місцевих шкіл українознавства, на виклади українознавства на Пенсильвенійському Університеті та на допомогові та інші цілі.

Голова Відділу зокрема підкреслив, що нам треба ще більше ніж досі включити нашу молодь до праці в УККА, щоб підготовити її до праці після відходу старшого покоління від громадської праці.

Д-р Галан привітав Збори від Екзекутиви УККА та подякував і склав признання для Голови і членів Управи Відділу, як теж збирачам УНФонду за дотеперішню підтримку УККА, просив про співпрацю і в майбутньому та закликав до єдности і дальшої праці.

Д-р Ів. Скальчук, заст. голови Відділу, звітував про свою діяльність та Комісії УНФонду й теж дякував збирачам УНФонду, уточнюючи число зібране на УНФонд на $10,858 у минулім році, при чому голова цієї Комісії інж. Тихон Тещук сам зібрав $2,034, а інші збирачі зібрали поважні суми. Д-р Скальчук склав теж звіт про величаве вітання Відділом УККА і громадянством Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого у Філядельфії.

Із звіту Комісії Суспільної Опіки Відділу приявні довідалися, що ця Комісія уклала свій правильник і співпрацює із ЗУАДКомітетом. Є надія, що тепер ця Комісія буде могти здобувати допомогу для наших потребуючих також із міських та стейтових джерел.

Опісля звітували: секретарка Відділу п-і Вероніка Цегельська; протоколярний секретар п. І. Шаран; культ-освіт. референт проф. д-р Ів. Олексишин, інж. Т. Тещук від Комісії Збірок на УНФонд, фінанс. реф. інж. Роман Кравців; прес. реф. М. Пасіка, Вол. Карпинич — зв'язковий від молоді, проф. Мик. Алексевич від українських військових ветеранів, п. Вас. Посполита, зв'язковий до Міської Управи, інформуючи про можливість купна шкільного будинку, в якому могли б приміститись українські організації й установи.

Після запитів і відповідей відбулась жива і речева дискусія, в якій взяли участь мгр. Ол. Луцький, п. Петрович, д-р Навроцький, п. Бунарський, п-і Слюзар, пп. Лазівський, Ящук та інші.

Звіт мандатної комісії склав д-р Олексишин, подаючи, що на залі було 131 особа, у тому 37 представників від організацій.

Нова Управа Відділу

Після дискусії й уділення абсолюторії уступаючій Управі на внесок Контрольної Комісії, на предложення голови мандатної комісії д-ра Вол. Чуми збори вибрали майже одноголосно нову Управу Відділу в такому складі: проф. д-р Богдан Гнатюк, голова, д-р Ів. Скальчук 1-ий заст. голови, Вол. Біляїв 2-ий заст. голови, п-і Вероніка Цегельська — секретар, мгр. Вол. Яців — скарбник, інж. Тихон Тещук, — реф. УНФонду, д-р Ів. Олексишин — культ.-освт. референт і шкільництва, проф. Мик. Алексевич від українських комбатантів, п-і Наталія Лопатинська реф. сусп. опіки, проф. Микола Пасіка — прес. реф., Вол. Карпинич — реф. молоді, д-р Мик. Ценко фінансова комісія; пп. Тома Дармопрай і Вас. Посполита — реф. зв'язків із представниками влади, інж. Вас. Заброцький — орг. референт та Іван Бережницький — представник від студентства, а д-р Ярослав Бернадин і Мих. Ковальчин — вільні члени.

До Контрольної Комісії вибрані: о. Ст. Біляк, д-р Мирон Навроцький, інж. Мих. Нич, інж. Роман Кравців, д-р Олександер Білик, інж. Ів. Куземський та мгр. Теодозій Онуферко.

До Гром. Суду вибрані: д-р Волод. Рудницький, мгр. Вол. Масюк, радн. Вол. Луцишин, радн. Дм. Левчук та д-р Вол. Чума.

Ред. В. Біляїв повідомив, що 10 травня ц.р. приїде до Філядельфії Капеля Бандуристів із Дітройту, а д-р Олексишин заявив, що СУА звернувся до Від. УККА з проханням, щоб він допоміг спровадити з Ню Йорку групу наших танцюристів на виступ у Міжнародному Інституті.

Предсідник, подякувавши приявним за активну участь, а проф. д-р Б. Гнатюк подякував за вибір та ствердив, що українці у Філядельфії об'єднані, тому щораз краще співпрацюють в рямках УККА для української визвольної справи.

На цьому Збори закрито о год. 9.35 вечора.

М. П.

Президент Ніксон започатковує сезон бейзболу

През. Ричард М. Ніксон кидає першого м'яча під час відкриття цьогорічних бейзболових змагань на стадіоні ім. Роберта Ф. Кеннеді у Вашингтоні. Зліва — керівник вашингтонських „Сенаторів" Тед Вілліямс.

Архипенко в Музеї Родена в Парижі

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

Родена, найбільшого французького скульптора, має не тільки престижеве, але й символічне значення. Коли 1908 року молодий Архипенко прибув до Парижу, Роден уважався королем не тільки французької, а й світової скульптури, а його мистецькі критерії в скульптурі — були законодавчими. Архипенко був один з перших скульпторів, який висунув інші, нові критерії в підході до скульптури, які в основному суперечили Роденовим. До речі, робітня Родена — це колишня ґотична церква, яку перетворено на модерний музей. Архипенкова скульптура, переважно в кольорах темної бронзи — бронзовочорної, зеленої і терракоти, має в тому музеї блискучу експозицію на тлі чистих білих стін, з ґотичними аркадами вгорі. Виставка, навіть у будні дні, повна відвідувачів.

Хоч ця виставка влаштована американською інституцією, і Архипенко представлений як американський мистець, на ній теж добре й об'єктивно подано українське походження Архипенка: те, що він народився на Україні і там мав свою першу виставку. Між фото з життя мистця, показаними на виставці і репродукованими в каталозі, звертають увагу український пашпорт з печаткою з тризубом, виданий 8 березня 1923 року Українською Місією в Берні в Швайцарії, на основі якого Архипенко виїхав до ЗСА. Іншим документом є декларація для чужинців при в'їзді до ЗСА, із зазначенням, що Архипенко є громадянином України. Інше фото з виставки й каталогу показує Архипенка при роботі над бюстом Шевченка, а побіч подана телеграма Українського Меморіяльного Комітету з Дітройту 1935 року, яка вітає мистця з нагоди передачі того бюсту музеєві Інституту Мистецтва в Дітройті. Поміщено теж репродукцію львівського гумористичного „Комаря" з карикатурою ЕКО з нагоди 50-річчя Архипенка. На виставці знаходимо чимало скульптур, перші відливи яких (отже оригінали) знаходяться в українських збірках пп. Р. Слободяна („Ма"), А. Сумика та інших. Французька преса розглядає виставку як мистецьку подію сезону.

Українську совєтську делеґацію в Словаччині возять по фабриках і заводах

Братислава. — Вже більше тижня перебуває в Словаччині „делеґація Київського міського комітету комуністичної партії УССР", на чолі з секретарем Київського міському КП О. Ботвином. Дотепер ця делеґація мала тільки одну офіційну зустріч із заступником голови Уряду Словацької Соціялістичної Республіки И. Зрак". Кореспондент ТАСС-у з Праги повідомив 3-го квітня, що на розмові був присутній „голова словацького Уряду Ш. Садовський і перший секретар Братиславської осередку партії М. Стрган". Про зміст їх розмов нічого не відомо. Всі інші дні київська „делеґація" відвідує великі фабрики та заводи, де її знайомлять „з формами партійної організації на підприємствах, розповідають про завдання заводських рад трудящих" тощо. Не відомо, чи О. Ботвин і його „делеґати" з Києва порушують і в якому пляні проблему української спільноти в Словаччині. „Радянська Україна" з 4-го квітня не поінформувала про тему розмов київських представників з головою Уряду Словацької СР.

Український фестиваль в Бінґемтоні, Н. Й.

Під протекторатом і заходами місцевого відділу Американського Горожанського Об'єднання (Амерікен Сівік Ассосіейшен), в суботу 19 квітня від год. 3-ої по пол. буде влаштований в Бінґгемтоні Український Фестиваль у власних, нових приміщеннях, при вул. Фронт, ч. 131. На програму Фестивалю складаються: виставка українського індивідуального і народного мистецтва. Концерт, з участю відомої оперної співачки Галини Андреадіс, Мужеського хору „Сурма" зі Сиракюз, під орудою п. Зенона Мягкого та дуету бандуристів, в особах п. п. Р. Левицького і Юркевича. Після концерту будуть подавані приявним гостям українські страви та печиво, а на закінчення, від год. 7-ої увечері буде загальна танцювальна вечірка, при звуках оркестри п. Грицика зі Сиракюз.

Головою комітету Фестивалю є інж. Євген Сцарвінко, член ради директорів А. Г. О., а член. — парафіяни української православної церкви св. Івана Хрестителя в Джаксон Ситі і української католицької церкви Святого Серця в Бінґемтоні.

Того рода українські імпрези в Бінґемтоні мають у чужинців добру марку і втішаються доброю фреквенцією, тому заохочується заінтересованих громадян заздалегідь подбати про квитки участи в бюрах згаданого Об'єднання, при вул. Фронт, ч. 131.

20-ТА ЗУСТРІЧ-ЗДВИГ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ І КАНАДИ

Торонто. — Щорічний, вже двадцятий з черги зустріч-здвиг українців Америки і Канади відбудеться цього року в Торонті, на Площі Канадійської Національної Виставки, в днях 28 і 29-го червня. Упорядники здвигу присвячують його відзначенню 40-річчя боротьби ОУН та вшанують сл. п. провідника ОУНр Степана Бандеру в 10-річчя його смерти.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 11-го КВІТНЯ 1969 р.

НЮАРК-ІРВІНГТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 371 Відд. о год. 7:30 веч. в залі УНДому при 140 Prospect Ave., Irvington, N. J. Прохаємо членів вплачувати вкладки на зборах. — Стефанія Отеців, предс., Марія Герус, кас., Ю. Варанюк, секр.

СУБОТА, 12-го КВІТНЯ 1969 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори Т-ва Мир — 324 Відд. о год. 7-ій веч. Проситься прибути і вирівняти чл. вкладки. — І. Струк, секр.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Українська Січ — 182 Відд. о год. 6-ій веч. в Українській Централі, 240 Говп Аве., Пассейк, Н. Дж. — Управа.

НЕДІЛЯ, 13-го КВІТНЯ 1969 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збори Т-ва Єдність — 163 Відд. о год. 12-ій дня в домі Горожан, 847 N. Franklin St. — С. Филик, фін. секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори В-ва св. І. Хрестителя — 292 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі. — В. Терлецький, гол., П. Федик, фін. секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори В-ва св. ап. Петра і Павла — 102 Відд., зараз по співаній Службі Божій (11:30 рано) в церковній залі Св. Йосафата, 5720 State Rd. — І. Попович, предс., І. Зґута, кас., М. Бобечко, секр.

НЕДІЛЯ, 20-го КВІТНЯ 1969 р.

ЧИКАҐО, Ілл. Річні Загальні збори 399 Відд. „Леви", о год. 12-ій дня в домівці „Левів", 2353 W. Chicago Ave. Проситься про численну участь. — Управа.

ВІННІПЕҐ, Маніт., Канада. Загальні Річні Збори 445-го Відд. ім. Т. Шевченка, о годині 3-ій по пол. в залі УНО, 935 Мейн Ст. На порядку дня: звіти Управи і Контр. Комісії з діяльности за 1968 рік. Управа Відділу просить усіх вирівняти членські вкладки, бо тільки активні члени будуть мати право голосу. — С. Бабій, гол., С. Костишин, секр., І. Геврик, фін. секр.

ТАРЗАН, Ч. 6163. Розпочалася подорож...

Тарзан, Іто і професор Плендом зійшли по стародавніх кам'яних сходах з країни Тарзана до долішньої джунґлії — і чорної річки, де Тарзан мерщій збудував дратву.

Як довго візьме, Тарзане, щоб виплисти з цієї джунґлії?

Нашою проблемою, професоре, не є „як довго", але „як безпечно". Сподіваюся, що безпечніше, як було джетовим літаком, який завів ваші надії.